

en Sætning i den bestaaende Lov er udgaaet i det forelagte Lovforslag, er det sidste Ord, som er blevet staaende tilbage, ligeledes trykt med Kursiv, for at ærede Medlemmer uden Vanskelighed kan finde sig til Rette med Lovforslaget. Som Bilag 1 til Lovforslaget vil man finde Raadets meget udførlige Indstilling af 23. Januar 1923 til Indenrigsministeriet; det her foreliggende Lovforslag er udarbejdet paa Grundlag af denne Indstilling, idet jeg dog paa forskellige Punkter ikke har ment at kunne følge Raadet enten helt eller i den Udstrækning, i hvilken Raadet har stillet Forslag.

Der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget en Redegørelse for de vigtigste Punkter, hvor man ikke har kunnet følge Arbejderforsikrings-Raadets Udkast. Selve Raadets Betænkning findes, som sagt, som Bilag 1, og ærede Medlemmer vil saaledes have Lejlighed til at gøre sig bekendt med denne Indstilling i dens Helhed. Den er af megen Betydning efter min Opfattelse, bl. a. i Henseende til at kaste Lys over adskillige af de Spørgsmaal, som beskæftiger Eksperten paa Ulykkesforsikringsraadet, og som ikke paa det foreliggende Forslag har kunnet finde deres Løsning.

Jeg skal saaledes nævne Ønsket om, at Bedriftsygdomme maatte kunne komme ind under Ulykkesforsikringsomraadet. Dette Spørgsmaal har jeg allerede i 1916 ved den Revision af Ulykkesforsikringslovgivningen, som da fandt Sted, beskæftiget mig med. Jeg har som Ordfører for mit Parti i Landstinget udtalt Ønske om, at det maatte lykkes snarest at faa disse Sygdommes Forhold til Invaliditet klarlagt, saa at det kunde lykkes at faa dem ført ind under det Omraade, som forsikres i Henhold til Ulykkesforsikringslovens Bestemmelser. Saadanne Erfaringer er dog endnu ikke i tilstrækkeligt Omfang tilvejebragt; og jeg har derfor ikke ment det muligt her at stille Forslag om Bedriftsygdommes Inddragning under Loven som Genstand for Forsikring, om end jeg erkender, at den Form, under hvilken dette er foreslaaet af Arbejderforsikrings-Raadet, var den lempeligste, som i denne Forbindelse kunde bringes til Anvendelse.

Ulykkesforsikringslovens Bestemmelser har Raadet foreslaaet bragt til Anvendelse paa Personer, som er anbragt paa Forsørgelsesanstalter, Straffeanstalter, Tvangsarbejdsanstalter, Arresthuse, Sindssygeanstalter, Opdragelsesanstalter og lignende. Hvis Raadets Ønske herom skulde imødekommes, vilde det medføre omfattende Æn-

dringer og Tilføjelser paa adskillige Punkter indenfor Lovforslaget, og da der i Henhold til Amternes Indberetninger om Ulykker, stedfundne blandt Personer, som er indlagt paa disse Anstalter, kun er Tale om meget faa Ulykkestilfælde, saaledes at Sagen praktisk talt ikke kan siges at have stor Betydning, har jeg ikke ment det rigtigt at stille Forslag om disse Personers Optagelse indenfor denne Lovgivning.

Arbejderforsikrings-Raadet har haft under nøje Overvejelse, om man skulde gaa over fra det hidtil fulgte Kapitalerstatningsprincip til Renteprikkippet, men Raadet har ikke ment paa nærværende Tidspunkt at kunne stille endeligt Forslag i saa Henseende, men bebuder, at Overvejelserne og Undersøgelserne angaaende denne Sag vil blive fortsat, idet man mener, at de Erfaringer, som er indvundet siden Januar 1917 — hvilket var Tidspunktet for den nugældende Lovgivnings Ikrafttræden i dens Hovedtræk —, er for lidt omfattende til, at man endnu med Sikkerhed kan bygge paa dem. Jeg mener derfor heller ikke, at Tidspunktet er inde til at foretage en saa indgribende Ændring.

I Arbejderforsikrings-Raadets Betænkning vil man ogsaa finde et Forslag om, at Erstatning til efterladte ved Dødsfald skal variere efter Antallet af efterladte Børn. Jeg skal erkende, at der er meget berettiget i den Betragtning, som har ført Arbejderulykkesforsikringsraadet til at stille dette Forslag. Men ved at indføre noget saadant vilde man jo indføre et Forsørgelseshensyn i denne Lovgivning, som hidtil har været bygget paa det rene Forsikringsprincip, og dette maa efter min Opfattelse vække Betænkelighed. Dertil kommer, at en saadan Bestemmelses Indførelse vilde vanskeliggøre Præmiefastsættelsen, fordi de enkelte Selskaber maatte søge Oplysning om Børnetallet indenfor den Arbejderstab, som var forsikret hos den bestemte Arbejdsgiver, ligesom det ogsaa maatte blive nødvendigt fra Aar til Aar at søge at følge med i Ændringen af dette Tal, hvorved man vilde komplicere Administrationen paa en Maade, som i og for sig nok kan siges at være betænkelig. Men det, som for mig har været Hovedsagen, har været dette, ikke at forfuske det rene, klare Forsikringsprincip, paa hvilket denne Lovgivning hidtil har været bygget.

Den mindre Skibsfart har gentagende overfor Indenrigsministeriet fremsat Ønske om, at Statens Stilling overfor Ulykkesforsikringen i dette Erhverv i den kommende Tid maatte blive den, som var gældende i